

En el temps senyalat dimitiren dels seus càrrecs en el Col·legi, i no cal dir que gens amics amb en Vegué, els senyors Joan Canals (actual Director), Fortuny, Garcia, Paz, Mn. Fàbregas, Batista i molts empleats subalterns, tot el qual és una prova ben palesa del bon tracte que aquell, diguem-ne Director, tan amable, sabia donar als seus subordinats.

No vull esmentar més fets indignes ocorreguts al senyor Casafont, perquè no acabaria mai; prefereixo anar més directament al fet capdal i del qual aquells senyors Garrells, tan amants de la justícia, no van pas tenir la delicadesa de protestar. Es veu que, per ells la justícia és molt elàstica, i que sols la saben aplicar en la forma que els és més planera i porfita per a ells. *¡Oh, la justícia de «La Gralla»!*

* * *

El dia 30 de Setembre de l'any 1926, previ el reglamentari concurs públic, convocat per l'Ajuntament, en Casafont fou nomenat professor efectiu del Grau Preparatori de dit Col·legi.

El senyor Vegué volgué seguir amb ell la mateixa política que fins llavors havia seguit (política de dictador), però el senyor Casafont, creient-se amb més seguretat que abans, i considerant que tot el curs anterior havia fet doble tasca, es va resistir i volgué concretar-se a fer la pròpia. No obstant, per evitar escàndols (que abundaven molt) i considerant que tots devem sacrificar-nos, va seguir tot l'any fent les dues classes de Pàrvuls i Preparatori.

En Vegué no devia pas estar encara satisfet per quant eren molts els diumenges en que l'anava a buscar a casa seva perquè li fes lo que ell (tan ocupat) no podia fer.

Tot aixó es comprèn molt bé tenint en

compte els *Cursets d'Ortografia* que donava al Ajuntament, en Vegué, i els seus viatges a Barcelona, on passava la major part del temps.

* * *

Passà el curs, vingueren les vacances d'estiu, les quals aprofità el *dictador* del Col·legi, per a preparar la venjança. No poguent al·legar cap causa justa per a expulsar al senyor Casafont, convencé al Ajuntament, valguent-se com per tot, del seu incondicional Claudi Boet, de què devia amortitzar-se la plaça, propietat del senyor Casafont, o que devia simular-se una amortització.

No cal dir que ben aviat vegé realitzats els seus anhels, donada la consideració en que era tingut a la casa Gran.

Deixo a la consideració dels lectors, sempre imparcials, el qualificar l'estratègia per anul·lar un empleat facultatiu

* * *

El dia 27 de setembre, del any 1927, època en la qual està ja complet en tots els Col·legis el quadre de professors, per ésser ja començat en tots ells el curs escolar, el senyor Casafont rebé un comunicat oficial dient que l'Ajuntament havia acordat, en sessió permanent del dia 1 del mateix, amortitzar, a partir del primer d'octubre següent, la plaça de professor del grau Preparatori del Col·legi Municipal.

Aquí cal fixar-si bé en què l'acord estava prè del dia 1, i al senyor Casafont se li comunicà el 27 per cessar el primer d'octubre, se li digué, doncs, amb 3 dies de temps.

Si tenim en compte, a més dels dies transcorreguts des de la presa del acord, i el temps que feia que en Vegué ho sabia, és ben clar que el seu intent no era altre que inhabilitar al senyor Casafont,

durant, al menys, tot un curs escolar. Cal fer constar, a més, a més, que el senyor Casafont era casat i que, per lo tant, tenia les necessitats mateixes de què tanta ostentació ha fet «La Gralla».

El senyor Casafont, després de resignar-se a complir les ordres donades, indirectament, per en Vegué, va fer tot seguit, una sol·licitud al Ajuntament, demanant que, al menys, se li paguessin les tres mensualitats que tenia consignades en el pressupost vigent, i se li van pagar no més dues.

Ara jo pregunto i voldria esbrinar si la mensualitat restant (consignada en pressupost, va quedar-se a la caixa comunal o

* * *

Llavors no hi hagué cap ànima justiciera que aixequés la veu en contra d'aquella arbitrarietat sense precedent, en favor del senyor Casafont no s'escrigué ni una sola ratlla en les planes de «La Gralla». Es que aquests senyors tenen molt ben entesa la justícia.

No acabà tot aquí. En Vegué continuà encara perseguint al senyor Casafont, fora de Granollers.

Una volta que l'hi havia sortit una bona col·locació, en Vegué li va fer perdre donant uns informes molt diferents dels que l'any passat va fer constar en un certificat que ara en Casafont té en poder seu.

I per acabar diré: Si ara al senyor Vegué se l'hagués avisat en la forma en que ell va fer-ho al senyor Casafont, comprenc que tindrien raó els de «La Gralla» en defensar-lo, però ara...

Tal vegada se li podria recordar a en Vegué, aquell refrany castellà que, molt acertadament, diu:

«A cada puerco le llega su S. Martín».

JOSEP DE LES PLANES

¿La batalla contra el mestre Vegué?

Per «La Gralla»

No crec que sigui pertinent de contestar massa seriosament aquest aglomerat de literatura catastròfica, amb què «La Gralla» preté defensar allò que honradament no es defensable.

Ho faré per al·lusions.

* * *

Diu «La Gralla»: *«L'esanyament dels enemics del digníssim professor, que tothora ha volgut amparar-se en la llei per a fer prevaldre els seus drets, ha arribat a extrems que revolten.»* Cal suposar que es refereix a la llei de l'embut que es la mateixa que posà i mantingué el senyor Vegué a l'Escola Municipal de Segona Ensenyança.

i continua: *«Ni en els dies vergonyosos de la darrera dictadura,»* Es que la prime-

ra fou menys vergonyosa pel fet d'ésser la dels homes de «La Gralla»? *ni en els temps més negres del vell caciquisme, — dels quals en resta com un símbol la figura d'En Joan Gralla, — mai no s'havia vist un tal abús d'autoritat, ni una transgressió tan manifesta dels drets de ciutadania.»* Confessem que aquest símbol que pel que es veu, es deia Joan Gralla, nosaltres no el coneguérem; però el senyor Garrell (A) — que vol dir Mador — creiem que quan parla d'abús d'autoritat i transgressió dels drets de ciutadania, es refereix a la baixa fórmula adoptada pels seus amics, quan en temps de la Dictadura primorrista, procediren al tancament del cafè de «La Guatlla» o quan imposaren — d'acord amb Milans del Bosch — una junta de govern de R. O. al Centre Gremial.

Pel demés, — i em dirigeixo a Amador Garrell, — si es que els encarregats de

mantenir la garantia de la personalitat humana amb els drets inalienables que proclamà la Revolució Francesa són vosaltres, els pupins d'ahir i probablement els de demà, Granollers haurà fet un guany petit.

I per acabar, vui recollir el darrer paràgraf de l'article-discurs de «La Gralla» en el que gratuïtament s'em fa l'honor d'adjudicar-me el primer paper en la comèdia ressenyada, i es crida l'atenció en l'existència d'uns cristalls en el meu establiment.

Es una invitació al delictes. Si aquest arribés a consumir-se, sigui qui sigui l'autor material de lo improbable, caldrà cercar-lo en l'inductor. O més percís, en la persona d'aquest minúscul director de «La Gralla».

Granollers té ja prous dades per començar a conèixer a la gent, i en el seu